

KELLY ORAM

CINDER
&
ELLA

Lees. Zwijmel. Geniet.

DE FONTEIN

PROLOOG

Het probleem met sprookjes is dat de meeste met een tragische gebeurtenis beginnen. Ik begrijp de redenering daarachter. Niemand houdt van een verwende heldin. Goede personages moeten tegenslagen overwinnen en ervaringen opdoen om hun diepte te geven, hen kwetsbaar, invoelbaar en sympathiek te maken. Goede personages hebben tegenspoed nodig om er sterker uit te komen. Dat klinkt logisch, maar het blijft klote als jij die heldin bent.

Mijn leven leek al nooit erg op een sprookje. Er waren niet op magische wijze wensen voor me uitgekomen, maar ik had ook niet echt tragische dingen meegemaakt. Toen ik acht was, ging mijn vader vreemd en liet hij mijn moeder en mij in de steek, maar verder had ik het behoorlijk goed gehad.

Ik ben best leuk om te zien, met lang, golvend zwart haar en een gladde goudbruine huid dankzij het Chileense bloed aan mijn moeders kant, maar met de grote blauwe ogen van mijn vader. Ik ben best intelligent, haal goede cijfers zonder dat ik er veel voor hoef te doen. En ik ben ook vrij populair; geen schoonheidskoningin, maar ik zit nooit zonder vriendinnen of een date op de zaterdagavond.

Ik ben dan misschien opgegroeid zonder vader, maar mijn moeder was mijn beste vriendin en dat was goed genoeg voor mij. Al met al was mijn hele leven goed genoeg. Maar afgelopen november besloot mijn moeder me voor mijn verjaardag te verrassen met een lang weekend skiën in Vermont, en toen

kreeg ik mijn eerste echte dosis tragedie voor de kiezen.

‘Ik heb het volledige spapakket geboekt, zodat we kunnen ontdooien in de jacuzzi en gemasseerd kunnen worden als we stijf terugkomen van een dag skiën,’ bekende mam toen we uit Boston wegreden voor onze vier dagen vakantie.

‘Wauw, mam! Niet dat ik je niet dankbaar ben, maar kunnen we dat wel betalen?’

Mam lachte. Ik was dol op die lach. Het was een licht, fladderend geluid dat me het gevoel gaf dat ik erop kon wegzweven. Ze lachte altijd. Ze was de opgewektste persoon die ik kende. Voor haar kon het leven gewoon niet beter. ‘Moet je jou nou horen, Ella. Je wordt achttien, geen veertig.’

Ik grijnsde. ‘Zoals jij volgende maand wordt?’

‘Cállate! Dat is ons geheimpje. Als iemand ernaar vraagt; ik ben voor altijd negenendertig.’

‘Tuurlijk. Wacht eens even... Zijn dat... krááienpootjes?’

‘Ellamara Valentina Rodriguez!’ riep mijn moeder zogenaamd geschokt. ‘Dit zijn láchrimpeltjes, en ik ben er buitengewoon trots op.’ Ze keek me aan, met lachrimpeltjes om haar fonkelende ogen. ‘Met jou als dochter heb ik er heel hard voor moeten werken om déze te krijgen in plaats van grijs haar.’

Ik snoof en pakte mijn telefoon, die piepte omdat er een DM binnenkwam.

‘Wees aardig voor me, anders zet ik je dit weekend verschrikkelijk voor schut bij alle leuke jongens.’

Ik had al een bijdehand weerwoord klaar, maar vergat dat toen ik het berichtje op mijn telefoon las.

Cinder458: Je blogaversary komt eraan, toch?

Cinder⁴⁵⁸, of voor mij gewoon Cinder, is mijn beste vriend op de hele wereld, naast mijn moeder, ook al heb ik hem nog nooit ontmoet. Ik heb hem zelfs nog nooit met hem gebeld. We mailen alleen maar non-stop sinds hij zo'n twee jaar geleden toevallig op mijn blog stuitte, Ellamara's wijze woorden.

Op mijn blog bespreek ik boeken en films. Ik begon ermee toen ik vijftien was, en dat was binnenkort inderdaad drie jaar geleden.

De naam 'Ellamara' komt van mijn lievelingspersonage in mijn favoriete boekenserie, *The Cinder Chronicles*. Het is een fantasyserie uit de jaren zeventig, die een van de meest geliefde in de moderne literatuur is geworden. Hollywood maakt nu éindelijk een film van het eerste boek, *The Druid Prince*.

Ellamara is ook mijn echte naam. Mijn moeder las de boeken als meisje ook, en ze was er zo dol op dat ze mij naar de mysterieuze druïdenpriesteres vernoemde. Ik was trots op die naam, en op mijn moeder omdat Ellamara haar favoriet was in plaats van de krijgsprijses Ratana, die de rest van de wereld het leukst vond.

Ellamara was een veel beter personage.

Cinder is overduidelijk ook fan van de serie. Het was de naam Ellamara, en mijn post met redenen waarom ze het meest ondergewaardeerde personage in het boek was, waardoor hij ooit op mijn blog terecht kwam. Hij is net zo dol op de boeken als ik, dus mocht ik hem meteen; zelfs toen hij mailde dat hij prinses Ratana geschikter vond als partner voor prins Cinder.

Sindsdien is hij het oneens met bijna al mijn reviews.

EllaDeWareHeld: Weten al die Hollywood-vriendjes van je wel dat je termen als blogaversary gebruikt?

Cinder458: Natuurlijk niet. Ik heb je adres nodig. Heb een blogaversarycadeautje voor je gekocht.

Had Cinder een cadeautje voor me gekocht?

Mijn hart maakte een sprongetje.

Niet dat ik verliefd was op mijn beste internetvriend of zo. Dat zou belachelijk zijn. Die jongen was verwaand en eigenwijs en ging in tegen alles wat ik zei, alleen maar om irritant te doen. Hij had ook een heleboel geld, ging uit met modellen – wat betekende dat hij heel knap moest zijn – en was stiekem een boekennerd.

Grappig, rijk, knap, zelfverzekerd, boekenliefhebber. Beslist níét mijn type. Nee, totaal niet.

Ja, oké, goed, hij was ook automatisch niet mijn type omdat hij in Californië woonde en ik in Massachusetts. Ook goed.

Cinder458: Hallo? Ella?? Adres??

EllaDeWareHeld: Ik geef mijn adres niet aan enge internetstalkers.

Cinder458: Dan wil je deze gesigneerde, gebonden eerste editie van *The Druid Prince* zeker niet hebben. Jammer. Ik heb hem laten signeren voor Ellamara toen ik L.P. Morgan vorige week op FantasyCon ontmoette, dus ik kan er nu geen indruk meer mee maken op andere meisjes.

Ik besepte pas dat ik gilde toen de auto zwenkte.

‘Por el amor de todo lo sagrado, Ellamara! Laat je arme mama niet zo schrikken. We zitten midden in een sneeuwbuï. Het is al gevaarlijk genoeg op de weg zonder dat jij zo zit te krijsen.’

‘Sorry, mam. Maar Cinder zegt –’

‘*Híjole muñeca*, niet die jongen weer.’ Ik herkende haar vermoede toon: ik zou weer een van mijn moeders lievelingspreken krijgen. ‘Je beseft toch wel dat hij een volslagen vreemde is, hè?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, dat is hij niet. Ik ken hem beter dan wie ook.’

‘Je hebt hem nog nooit ontmoet. Alles wat hij zegt kan wel gelogen zijn.’

Ik zal de eerste zijn die toegeeft dat ik me dat ook al eens had afgevraagd, omdat Cinders leven een beetje klonk als dat van een rockster, maar ik kende hem inmiddels lang genoeg om te geloven dat hij geen leugenaar was. ‘Dat denk ik echt niet, mam. Het kan zijn dat hij dingen een beetje aandikt, maar wie doet dat niet? En wat maakt het uit? Hij is alleen maar een internetvriend. Hij woont in Californië.’

‘Precies. Waarom verspil je dan zo veel tijd aan hem?’

‘Omdat ik hem mag. Ik kan met hem praten. Hij is mijn beste vriend.’

Mam zuchtte weer, maar ze glimlachte en verzachtte haar stem. ‘Ik ben gewoon bang dat je voor hem valt, *muñeca*, en wat dan?’

Dat was een goeie vraag. En dat was precies waarom Cinder níét mijn type was.

Niet mijn type.

Niet. Mijn. Type.

Cinder458: Adres. Zelfstandig naamwoord. De locatie waarop een specifieke organisatie of persoon gevonden of bereikt kan worden. (Of geweldige cadeaus toegestuurd kan krijgen.)

EllaDeWareHeld: Heeft je auto je dat verteld?

Cinder rijdt in een Ferrari 458. Dat vertelde hij me een keer toen ik hem vroeg wat de getallen in zijn bijnaam betekenden. Ik heb die auto opgezocht. Hij kost meer dan vijf jaarsalarissen van mijn moeder. Ik pest hem graag met zijn overdreven luxes. En ja, die auto praat echt tegen hem.

Cinder458: Ben niet aan het rijden, dus mijn telefoon heeft het me verteld. Adres, dame. Nu! Anders vertel ik je niet wie er een contract heeft getekend om Cinder te spelen in de film.

Bijna gilte ik weer. De film zou doorgaan, maar de cast was nog niet bekendgemaakt. Cinders vader is een of andere hottemoot in de filmindustrie, dus weet Cinder altijd dingen van tevoren.

EllaDeWareHeld: Dat meen je niet! Vertel!
Ik ga dood!!!

Ik kwam er nooit achter welke acteur een van de meest geliefde personages aller tijden zou gaan vertolken, want een oplegger met boomstammen kwam op een bejzeld stuk asfalt terecht en schoof over de tweebaansweg recht op mijn moeder en mij af. Ik zat op mijn telefoon te kijken toen het gebeurde en zag hem niet eens aankomen. Ik weet alleen nog dat ik mijn moeder hoorde gillen en dat ik tegen mijn gordel aan werd gekwakt terwijl er een airbag in mijn gezicht openplofte. Er volgde een kort moment van pijn, zo intens dat het me letterlijk de adem

benam, en daarna niets meer.

Drie weken later kwam ik bij in een brandwondencentrum in Boston, toen de artsen me uit mijn kunstmatige coma haalden. Ik had tweede- en derdegraadsbrandwonden over zeventig procent van mijn lichaam.

Mijn moeder was dood.

Ik kan me niet veel van het ongeluk herinneren, maar de angst die ik die dag voelde staat me nog heel helder bij. Ik heb vaak nachtmerries. Ze zijn altijd hetzelfde: een paar wazige beelden en een kakofonie van geluiden, maar ik ben verlamd van een angst die zo sterk is dat ik geen adem kan krijgen tot ik gillend wakker word. De angst zelf is het belangrijkste in de droom.

Als de zon niet zo opzichtig in mijn gezicht scheen, en als mijn lichaam niet beurs was van de vijfenhalf uur durende vlucht vanuit Boston, zou ik hebben gedacht dat ik weer in mijn droom was beland. Zó bang was ik toen ik vanaf de oprit zat te kijken naar wat mijn nieuwe huis zou worden.

Tot nu toe had ik alleen het uitzicht gezien vanuit de auto, op weg van het vliegveld naar het huis van mijn vader in de glooiende heuvels boven Los Angeles. Dat was genoeg om te beseffen dat LA in niets leek op Boston, ondanks dezelfde drukte op de snelweg.

Was het maar alleen de andere omgeving waar ik bang voor was. Ik had acht weken op de intensive care gelegen en toen nog eens zes maanden in een revalidatiecentrum doorgebracht. Acht maanden ziekenhuis in totaal. En nu werd ik overgedragen aan de zorg van de man die tien jaar geleden uit mijn leven was weggelopen; aan hem en de vrouw voor wie hij me had verlaten, samen met de twee dochters met wie hij mij had vervangen.

‘Ik moet je waarschuwen dat Jennifer waarschijnlijk wel iets van een welkomthuisverrassing heeft voorbereid.’

‘Toch geen feestje?’ vroeg ik, terwijl mijn angst ontplofte tot iets wat me nu dan misschien eindelijk fataal zou worden. Nooit gedacht dat ik een hel zou doorstaan die de meeste mensen zich niet eens konden voorstellen, om vervolgens op mijn eerste dag uit het ziekenhuis het loodje te leggen doordat een groep willekeurige vreemden me thuis wilde verwelkomen.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei mijn vader geruststellend. ‘Echt niet. Je nieuwe revalidatieteam is vorige week bij ons langs geweest en heeft het hele gezin voorbereid. Jennifer weet dat het in het begin te veel voor je zou zijn om een heleboel nieuwe mensen te ontmoeten. Ik weet zeker dat alleen zij en de meiden er zullen zijn, maar er staat waarschijnlijk een lekkere maaltijd voor je klaar, met wat welkomstcadeautjes en misschien wat versieringen. Ze kijkt er heel erg naar uit om je te ontmoeten.’

Ik kon moeilijk hetzelfde beweren.

Toen ik niet reageerde, keek mijn vader me aan met dezelfde hulpeloze blik waarmee hij al naar me keek sinds ik uit mijn coma was bijgekomen en hem naast mijn ziekenhuisbed had zien zitten. Het was een blik die bestond uit zeventig procent medelijden, twintig procent angst en tien procent opgelatenheid. Alsof hij geen idee had wat hij tegen me moest zeggen of hoe hij zich een houding moest geven; waarschijnlijk omdat hij me sinds mijn achtste niet meer had gezien of gesproken.

Hij schraapte zijn keel en vroeg: ‘Ben je er klaar voor, kiddo?’

Ik zou er nooit klaar voor zijn.

‘Noem me alsjeblieft niet zo,’ fluisterde ik, met moeite sprekend rondom de brok die plotseling in mijn keel zat.

Hij pufte een lange stoot adem naar buiten en probeerde te glimlachen. ‘Ben je daar te oud voor geworden?’

‘Zoiets.’

Eigenlijk haatte ik die bijnaam omdat hij me aan mam deed denken. Zij noemde me altijd haar kleine *muñeca*, of pop. Toen

ik een jaar of zes was, begon pap me ‘kiddo’ te noemen. Hij zei dat hij vond dat ik ook een Amerikaanse bijnaam nodig had, maar ik denk dat hij het deed omdat hij zelfs toen al jaloers was op de relatie die ik met mijn moeder had.

‘Sorry,’ zei pap.

‘Geeft niet.’

Ik opende het portier voordat het echt te ongemakkelijk werd. Pap liep om de auto heen om me te helpen uitstappen, maar ik wimpelde hem af. ‘Ik moet het zelf doen.’

‘O ja, sorry. Hier.’

Terwijl ik een voor een mijn benen naar buiten zwaaide, gaf hij me mijn stok en wachtte tot ik mezelf langzaam overeind trok.

Het kostte moeite, en het was niet om aan te zien, maar ik kon eindelijk weer zelf lopen. Daar was ik trots op. De artsen hadden aanvankelijk gedacht dat het niet zou kunnen, maar ik werkte me door de pijn heen en wist veel van mijn beweeglijkheid terug te krijgen. De littekens waren al erg genoeg. Ik wilde niet ook nog eens de rest van mijn leven in een rolstoel zitten.

Ik was blij met de langzame wandeling over de oprit. Die gaf me de tijd die ik nodig had om me voor te bereiden op wat me binnen te wachten stond.

Pap gebaarde naar het huis. ‘Ik weet dat het niet zo veel voorstelt, van de voorkant, maar het is groter dan het eruitziet en het uitzicht aan de achterkant is spectaculair.’

Niet veel voorstelt? Wat verwachtte hij dat ik zou denken van het twee verdiepingen tellende, postmoderne huis van een paar miljoen dollar dat voor me stond? Hij had het kleine tweekamerappartementje in Boston gezien waar mam en ik woonden. Hij was degene die het had leggehaald na mams begrafenis.

Omdat ik niet wist wat ik moest zeggen, haalde ik mijn schouders maar op.

‘We hebben jouw kamer ingericht op de begane grond, zodat je geen trappen hoeft te lopen, behalve naar de woonkamer, maar dat zijn maar een paar treden. Je hebt ook je eigen badkamer, en die hebben we voor je laten aanpassen. Alles zou te doen moeten zijn, maar als blijkt dat het huis niet geschikt is, hebben Jennifer en ik het er al over gehad om iets anders te zoeken. Misschien een leuk ranchhuis in Bel-Air.’

Ik sloot mijn ogen en haalde diep adem om niet kwaad te kijken of iets onbeschofts te zeggen. Hij sprak alsof ik hier voor altijd zou blijven, maar ik zou weggaan zodra het mocht.

In een dieptepunt tijdens mijn revalidatie had ik een moment van zwakte gehad en een zelfmoordpoging gedaan. Ik lag toen al drie maanden in het ziekenhuis, en het eind was nog niet in zicht. Ik kon me nog steeds maar amper bewegen, ik had net mijn zeventiende operatie gehad, ik had te horen gekregen dat ik nooit meer zou kunnen lopen, ik miste mijn moeder, en ik had zo veel pijn dat ik gewoon wilde dat het allemaal ophield.

Niemand nam me kwalijk wat ik gedaan had, maar nu geloofden ze niet dat ik geen gevaar meer voor mezelf was. Ik was van plan geweest in Boston te blijven, mijn school via internet af te maken voor zover ik die had gemist, en dan naar Boston University te gaan. Ik was achttien en had genoeg spaargeld, maar toen mijn vader doorkreeg wat ik van plan was, liet hij me wettelijk geestelijk onbekwaam verklaren en dwong hij me met hem mee te gaan naar Californië.

Het kostte me moeite om beschaafd te doen tegen die man. ‘Het huis is vast prima,’ morde ik. ‘Kunnen we dit alsjeblieft maar gewoon doen, zodat ik naar bed kan? Ik ben doodop en heb echt pijn na die hele dag reizen.’

Toen ik de teleurstelling even zag opflitsen in zijn ogen, voelde ik me rot omdat ik zo kortaf tegen hem deed. Ik denk dat hij hoopte indruk op me te maken, maar hij begreep niet dat

ik nooit rijk was geweest en daar ook nooit behoefte aan had gehad. Ik was tevreden met de bescheiden levensstijl die ik met mam had gehad. Ik had zelfs nooit de cheques gebruikt die hij me elke maand stuurde. Mam stortte ze jarenlang op een bankrekening. Er stond nu genoeg op om mijn studie te betalen; weer een reden waarom ik me in mijn eentje prima zou hebben gered.

‘Tuurlijk, mop...’ Hij brak zijn zin af en grimaste. ‘Sorry. Dat staat zeker ook niet op de lijst van goedgekeurde bijnamen, hè?’

Ik grimaste ook. ‘Als we het nou eens gewoon op Ella houden?’

Binnen was het huis net zo onberispelijk als het brandwondencentrum. Er zou waarschijnlijk een alarm afgaan als er ergens een stofje terechtkwam. Mijn revalidatieteam zou dolenthousiast zijn. Het zag er chic uit, en de meubels leken me zeer oncomfortabel. Het was onmogelijk dat dit huis voor mij ooit als een thuis zou voelen.

De nieuwe mevrouw Coleman zette net een zilverkleurige (of misschien wel echt zilveren) schaal met fruit en dipsaus op een granieten aanrechtblad in de enorme keuken toen wij de hoek om kwamen. Zodra ze ons zag, lichtte haar hele gezicht op met de breedste, stralendste glimlach die ik ooit had gezien. ‘Ellamara! Welkom in ons huis, liefje!’

Jennifer Coleman moest de mooiste vrouw van heel Los Angeles zijn. Haar zo goudkleurig als de zon, ogen zo blauw als de lucht, en wimpers van hier tot de maan. Haar benen waren lang, haar middel was heel smal en haar gigantische borsten waren perfect rond en stevig. ‘Stoot’ was het enige woord dat me te binnen schoot.

Ik weet niet waarom haar schoonheid me verbaasde. Ik wist dat ze model was; tijdschriften en reclames, geen mode. Ze deed reclames voor shampoo en huidcrème, dus zag ze er daadwerke-

lijk gezond uit, in plaats van zo mager als een crackverslaafde.

Aan de grootte van haar huis te zien moest ze het behoorlijk goed doen, want mijn vader was dan misschien een gerenommeerde advocaat, maar advocaten verdienen geen exorbitante salarissen. Toen hij nog bij ons was, hadden we een doorsnee-woning in een buitenwijk, maar we reden beslist niet in een Mercedes en woonden ook niet op een heuvel in een huis met een eigen poort.

Jennifer stapte naar voren, omhelsde me voorzichtig en kustte de lucht naast mijn wang. ‘We zijn zo blij dat we je eindelijk hier hebben. Rich heeft ons zo veel over je verteld dat ik het gevoel heb dat je al deel van ons gezin uitmaakt. Wat zal het een opluchting voor je zijn om weer in een echt huis te zijn.’

Eigenlijk was weggaan uit het revalidatiecentrum een van de engste dingen die ik ooit had moeten doen, en hier zijn was het tegenovergestelde van een opluchting. Maar dat zei ik natuurlijk niet. Ik probeerde iets te bedenken wat waar was, en niet al te beledigend. ‘Het is een opluchting om het vliegtuig uit te zijn.’

Jennifers glimlach werd meelevend. ‘Wat zul je moe zijn, arm schaap.’

Ik slikte mijn ergernis weg en forceerde een glimlach. Ik haatte medelijden net zo erg als de starende blikken van mensen, of misschien nog wel meer. Voordat ik echter iets kon bedenken om te zeggen, kwamen mijn twee nieuwe stiefzussen door de voordeur binnenwalsen.

‘Jullie zijn laat, meiden.’ Jennifer klonk geërgerd, maar ze had die brede nepglimlach alweer op haar gezicht geplakt. ‘Kijk eens wie er is!’

De twee zussen botsten boven op elkaar toen ze abrupt tot stilstand kwamen. Ze waren een tweeling. Niet eeneiig, dacht ik, maar ze leken zo veel op elkaar dat ik hen nog altijd door elkaar zou halen als ze geen verschillende kapsels hadden gehad. Ik

wist dankzij foto's die pap me had laten zien dat Juliette degene was met het blonde haar dat in zachte golven tot halverwege haar rug hing. Anastasia had een gladde, asymmetrische bob die langs haar gezicht hing en scherp eindigde bij haar kin. Haar haar zat zo perfect dat het leek alsof ze regelrecht uit een kappersblad was gestapt.

Allebei de meisjes waren net zo bloedmooi als hun moeder, met datzelfde blonde haar, die blauwe ogen en dat perfecte figuur. En ze waren allebei zo lang! Ik ben een bescheiden één meter achtenzestig, en ze torenden allebei boven me uit. Al droegen ze natuurlijk hakken van minstens tien centimeter, maar zelfs zonder die schoenen waren ze waarschijnlijk bijna één meter tachtig lang. Ze waren meer dan een jaar jonger dan ik, maar konden gemakkelijk voor eenentwintig doorgaan.

Zonder de moeite te nemen iets van hallo te zeggen, drukte Anastasia een hand tegen haar borst. 'O, man, wat ben ik blij dat je gezicht geen puinhoop is.'

Juliette knikte met grote ogen. 'Echt wel. We hebben op internet foto's opgezocht van slachtoffers met brandwonden, en die hadden zeg maar állemaal van die afgrijselijke littekens in hun gezicht. Zo walgelijk.'

Mijn vader en Jennifer lachten nerveus en gingen bij de tweeling staan. 'Meiden,' berispte Jennifer hen mild, 'het is niet aardig om over de misvormingen van mensen te praten.'

Ik kromp ineen bij die term. Was dat wat ze van me dacht? Dat ik misvórmtd was? Ik had misschien geluk gehad met mijn gezicht, maar mijn schouder en de rechterhelft van mijn lichaam, en alles vanaf mijn middel naar beneden, zaten onder de dikke roze littekens die scherp afstaken tegen mijn natuurlijk gebruinde huidskleur.

Mijn vader trok de meiden naar zich toe en sloeg zijn armen om hen heen. Op hun hakken waren ze bijna net zo lang als hij

met zijn één meter vijfentachtig. Ik herinnerde me hem als een best aardig uitzierende man, maar hij was eigenlijk heel knap nu hij hier met zijn perfecte gezin stond. Hij had nog altijd een volle bos dik bruin haar, en natuurlijk dezelfde knalblauwe ogen. ‘Lieverd, dit zijn mijn dochters, Anastasia en Juliette. Meiden, dit is jullie nieuwe stiefzus Ellamara.’

Hij grijnsde trots en liet zijn perfecte advocatenglimlach zien, terwijl hij beide meisjes een kneepje gaf. De rimpeltjes om zijn ogen deden pijn aan mijn hart. Lachrimpeltjes. Hij had kennelijk veel gelachen in zijn leven. Het viel me ook op dat hij de tweeling zijn dochters had genoemd. Geen stiefdochters.

Ik negeerde mijn verlangen om me huilend tot een balletje op te rollen en stak een hand uit. ‘Gewoon Ella. Ella Rodriguez.’

Ze gaven me geen van beiden een hand. ‘Rodriguez?’ smaalde Juliette. ‘Moet dat geen Coleman zijn?’

Ik liet mijn hand weer langs mijn lichaam zakken en haalde mijn schouders op. ‘Op mijn twaalfde heb ik de meisjesnaam van mijn moeder aangenomen.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik een Rodriguez ben.’

Allebei mijn stiefzussen keken alsof ik hen op de een of andere manier had beledigd. Ik moest mijn kiezen op elkaar klemmen om niet te gaan schelden in het Spaans. Mijn boze blik gleed richting mijn vader. ‘Waar is mijn tas? Ik moet mijn medicijnen innemen, en dan moet ik even liggen. Mijn benen voelen opgezwollen.’

Jennifer discussieerde op verhitte fluisterton met haar dochters, terwijl mijn vader me naar mijn kamer op de benedenverdieping leidde. Het kon me niet schelen dat ze ruzie hadden om mij. Ik was gewoon blij dat de voorstelronde achter de rug was. Hopelijk kon ik die mensen nu zo veel mogelijk ontlopen.

Ik ging op mijn ziekenhuisachtige bed zitten, waarvan zowel het hoofd- als het voeteinde verstelbaar waren, en nam een paar pillen in. De wanden van mijn nieuwe kamer waren zachtgeel; ongetwijfeld omdat een of andere arts mijn vader had verteld dat geel een kalmerende, vrolijke kleur was. En zo erg was het ook niet, maar de meubels waren een afgrijselijk prullerig wit setje waardoor ik me weer zes jaar oud voelde. Spuuglelijk.

‘Vind je het mooi?’ vroeg Jennifer hoopvol. Ze was de kamer in gekomen en naast mijn vader komen staan. Hij sloeg zijn arm om haar middel en kuste haar op de wang.

Ik moest echt moeite doen om niet te grimassen. Weer koos ik mijn woorden zorgvuldig. ‘Ik heb nog nooit zulke mooie spullen gehad.’

Pap pakte een soort afstandsbediening met een touchscreen. ‘Het beste heb je nog niet gezien.’ Hij grijnsde terwijl hij op toetsen begon te drukken. ‘Ik laat je later wel zien hoe hij precies werkt. Hiermee bedien je de tv, stereo, lampen, ventilator en ramen.’

‘De rámen?’ Zat er een afstandsbediening bij mijn ramen?

Pap zette zijn borst op en tikte op het schermpje, en de kamerhoge witte vitrage langs de wand gleed open en onthulde een hele rij ramen met een schuifdeur in het midden. Toen hij nog een toets aanraakte, schoof de zonwering omhoog en werd de kamer overspoeld met licht.

Hij opende de deur en stapte een houten balkon op, met uitzicht op de zonsondergang en heel Los Angeles. Onder het balkon daalde de grond steil af. Blijkbaar stond hun huis op de rand van een klif. ‘Jij hebt het beste uitzicht van het hele huis. Je moet eens hier buiten gaan staan als het donker is. De lichtjes zijn schitterend.’

Gezien de reputatie die Californië had als het ging om aard-

bevingen, vond ik het idee om op dat balkon te gaan staan een beetje verontrustend.

Pap kwam weer binnen, en toen de zonwering en vitrages weer op hun plek hingen, keek hij me met een hoopvolle blik aan. Hij zag me een beetje huiverig naar de laptop op het bureau kijken. Het ding was zilverkleurig en zo dun als een pannenkoek. Ik had er altijd zo een gewild, maar om de een of andere reden leek hij nu niet meer zo aantrekkelijk.

Pap liep ernaartoe en klapte de laptop open. ‘Hopelijk heb je niks tegen de verandering. De computer die je in je appartement had was zo antiek, ik dacht dat je liever deze zou hebben. Ik heb iemand een back-up laten maken van je harde schijf voordat ik hem wegdeed. Ik heb ook een nieuwe telefoon voor je gekocht, aangezien die van jou verbrand was.’ Hij pakte een toestel, zo te zien een iPhone met een knalroze cover, en gaf die aan me. ‘We hebben jou toegevoegd aan ons gezinsabonnement; alles onbeperkt, dus bel gerust met je vriendinnen in Massachusetts. Dat is geen enkel probleem.’

Ik kromp ineem. Ik had sinds het ongeluk geen contact meer opgenomen met mijn vriendinnen. Toen ik eindelijk weer in staat was om mensen te bellen, was er zo veel tijd verstreken dat ik ervan uitging dat iedereen al doorgegaan was met zijn leven. Ik zou met mijn vader meegaan naar zijn huis en nooit meer terugkomen, dus zag ik er eigenlijk de zin niet van in om contact met hen te onderhouden. En nu ik duizenden kilometers verderop zat, zag ik er écht de zin niet meer van in.

Mijn vader moest dat ook beseffen, want hij forceerde een broze glimlach en wreef over zijn nek, alsof hij zich plotseling ontzettend opgelaten voelde.

‘Bedankt,’ zei ik. ‘En eh, waar zijn al mijn spullen?’

Paps gezicht ontspande toen ik een gemakkelijke vraag over een veel veiliger onderwerp stelde. ‘Alles uit je slaapkamer, be-

halve uiteraard de meubels, zit in dozen in je kast.’

In mijn kást? ‘Hoe groot is die kast wel niet?’

Jennifer vond dat grappig. ‘Niet zo groot als de mijne, maar jij hebt vast niet hetzelfde schoenenprobleem als ik.’

Ik wilde haar niet vertellen dat mijn moeder en ik allebei een schoenenprobleem hadden. We hadden dezelfde maat en hadden samen een karrenvracht schoenen gehad. Niet dat ik die ooit nog zou dragen. Geen open sandalen of wat voor hakken dan ook meer voor mij; alleen nog maar speciale omaschoenen met therapeutische ondersteuning voor mijn verbrande voeten. Ze hadden mijn hand gefikst en me zo veel bewegingsvrijheid teruggegeven dat ik weer kon schrijven, min of meer; ik werkte er nog aan om mijn handschrift leesbaar te maken. Maar ze hadden mijn tenen niet helemaal kunnen redden.

‘We hebben alles in dozen laten zitten, omdat we dachten dat je liever zelf zou uitpakken en inrichten,’ vertelde pap. ‘Maar als je hulp wilt, regelen we dat graag voor je.’

‘Nee, ik red me wel. En mams spullen, en de rest van het appartement?’

‘Ik heb alles ingepakt wat er belangrijk uitzag, foto’s en zo, en een paar dingen van je moeder waarvan ik dacht dat je ze zou willen hebben. Er was niet veel, maar een paar dozen vol. Die staan bij jouw spullen. Al het andere heb ik weggedaan.’

‘En de boeken dan?’ Mijn hart begon te bonzen. Mijn boekenplanken hingen niet in deze kamer, en ik betwijfelde serieus of ze in mijn kast stonden. ‘Wat heb je met al mijn boeken gedaan?’

‘Al die boeken in de woonkamer? Die heb ik weggegeven.’

‘Wát heb je gedaan?’

Mijn vader kromp ineen bij mijn stemverheffing en kreeg die paniekerige blik weer in zijn ogen. ‘Het spijt me, liefje. Ik wist niet –’

‘Heb je al mijn boeken wéggegeven?’

Misschien was het een stom iets om over door het lint te gaan, na alle emotionele stress die ik die dag al had doorstaan, maar ik moest er gewoon echt niet aan denken dat mijn boeken weg waren. Ik verzamelde ze al jaren. Al sinds ik had leren lezen was dat mijn favoriete hobby geweest. Het was traditie geworden dat mam me boeken gaf voor mijn verjaardag en voor kerst, en soms gewoon omdat ze er zin in had.

Ik was naar signeersessies en bijeenkomsten overal in het noordoosten van Amerika geweest en had tientallen boeken die waren gesigneerd door mijn lievelingsauteurs. Elke keer als ik naar mam toe stapte met die blik in mijn ogen, lachte ze en vroeg: ‘Waar gaan we deze keer naartoe?’ Bij elke signeersessie liet ik iemand een foto van mam en mij maken met de auteur, en dan plakte ik die in het boek waar hij bij hoorde.

Nu waren de boeken, de foto’s en de herinneringen... allemaal weg. Net zoals mam weg was. Ik zou ze nooit meer terugkrijgen, en ik kon nooit vervangen wat ik kwijt was. Het was net alsof ik haar weer helemaal opnieuw verloor.

Mijn hart brak in duizend stukken, onherstelbaar verbrijzeld. Ik begon onbeheersbaar te huilen, liet me op mijn bed zakken en rolde me op tot een balletje, wensend dat ik op de een of andere manier de pijn kon buitensluiten.

‘Het spijt me, Ellamara. Ik had er geen idee van. Jij was niet bij kennis en ik kon het je niet vragen. Maar ik kan nieuwe boeken voor je kopen. We gaan deze week, en je mag uitzoeken wat je wilt.’

De gedachte dat hij wilde proberen die collectie te vervangen, vervulde me van walging. ‘Je begrijpt het niet!’ schreeuwde ik. ‘Ga alsjeblieft gewoon weg.’

Ik hoorde de deur niet eens dichtgaan, maar niemand viel me de rest van de dag nog lastig. Ik bleef urenlang huilen, tot ik van uitputting in slaap viel.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Cinder & Ella*

Verschenen bij Bluefields Creative in arrangement with Bookcase Literary Agency

© 2014 Kelly Oram

Voor deze uitgave:

© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagafbeelding: FinePic / Shutterstock

Omslagontwerp: ZERO Werbeagentur München / Zeno

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5220 7 (e-book 978 90 261 5221 4)

NUR 284, 285